

## A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

**Kfv. II. 37.100/2015/5.szám**

A Kúria az Izsó és Tóth Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: Dr. Izsó István ügyvéd) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... főigazgató által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. október 8. napján kelt 14.K.31.003/2014/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

### **ítéletet:**

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.K.31.003/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

### **Indokolás**

A felperes 2010. december 15-én érkezett Magyarország területére kereső tevékenység folytatása céljából kiállított tartózkodási vízummal. A vízum lejártát követően tartózkodási engedélyt kapott, melyet folyamatosan, legutóbb 2013. július 10-ig hosszabbított meg az idegenrendészeti hatóság. A felperes 2013. április 25-én tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmet nyújtott be kereső tevékenység folytatása céljából. Kérelmét az elsőfokú idegenrendészeti hatóság a 2013. szeptember 10. napján kelt 106-1-19940/30/2013-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés d) f) és g) pontjai, a 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontjai, valamint a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (2), (5) és (7) bekezdésére hivatkozással elutasította, mivel a felperes a tartózkodáshoz szükséges feltételek fennállását nem tudta igazolni. Így nem nyert igazolást magyarországi tartózkodási célja, nem rendelkezett a megélhetéshez szükséges jövedelemmel, valamint nem minősült az egészségügyi ellátás teljes körére biztosítotttnak. Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a felperes a tartózkodási engedély meghosszabbítása érdekében hamis adatot, valótlan tényt közölt

akkor, amikor olyan - az **M.** Kft.-vel kötött - munkaszerződést csatolt, amelyhez bizonyítottan nem társult tényleges munkavégzés. Az eljárás tartama alatt a felperes munkahelyet változtatott, de az új munkáltatóval, a **T.** Kft.-vel kötött újabb munkaszerződése is fiktív szerződésnek bizonyult.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú hatóság az alperes 2013. december 11. napján kelt 106-T-27672/16/2013. számú határozatával az elsőfokú hatóság döntését helyben hagyta. Az alperes eljárása során ismételten tisztázta a tényállást, tekintettel arra, hogy a felperes a **T.** Kft. vonatkozásában újabb munkavégzési helyszínt jelölt meg, ahol a hatóság eredményes ellenőrzést végzett. Az alperes határozatában megállapította - a megváltozott életkörülményekre tekintettel -, hogy a felperes magyarországi tartózkodását kereső tevékenység folytatása céljából igazoltnak lehet tekinteni. Ugyanakkor a felperes megélhetését nem fogadta el, mivel megtakarításait nem igazolta, a létminimum szintet alig meghaladó nettó jövedelme pedig nem nyújt számára biztos fedezetet. Az alperes elfogadta, hogy a felperes rendelkezik magyarországi szálláshellyel, valamint az egészségügyi szolgáltatásra való jogosultsággal, a kiutazáshoz szükséges anyagi fedezettel. Az alperes elutasító döntését a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjára alapította, mivel a felperes a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt. Az alperes álláspontja az volt, hogy bár a felperes munkavégzése a **T.** Kft.-nél igazolást nyert, de ez nem érinti azt a ténytet, hogy **M.** Kft. vonatkozásában olyan munkaszerződéseket csatolt, amely esetében a tényleges munkavégzés lehetetlennek bizonyult, és amely ténytet alátámasztott a helyszíni ellenőrzés során a hatóság képviselői által tapasztaltak.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az alperes maradéktalanul feltárta a tényállást, döntése az alkalmazott jogszabályi előírásoknak megfelel.

Az elsőfokú bíróság - egyezően az alperessel - a hamis adatközlés megvalósulását megállapította. Álláspontja szerint miután a felperes az elsőfokú eljárásban az **M.** Kft.-vel kötött munkaszerződés alapján kívánta tartózkodását legalizálni, jogszerűen járt el az elsőfokú hatóság, amikor ezzel kapcsolatban a tényleges munkavégzést vizsgálta, melynek során alátámasztást nyert a hamis adatközlés.

Az elsőfokú bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy miután a felperes a másodfokú eljárásban új munkaszerződést csatolt, a hatóság már az új szerződés tekintetében vizsgálódott, amelyre nézve helytállóan állapította meg, hogy a felperes megélhetését a jövedelme nem biztosítja, az általa becsatolt keresetigazolások nem elégítik ki a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés f) pontját, illetve a Vhr. 29.§ (1) bekezdésében írt követelményeket.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint a bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a megélhetése azért nem bizonyított, mert keresménye nem bankszámlára érkezik, hanem kézhez kapja. Hangsúlyozta, hogy a bíróság olyan megállapításokat is tett ítéletében, amelyet a hatóság határozata nem is tartalmaz.

A hamis adatközlés vonatkozásában kifejtette, hogy az **M.** Kft.-vel 2013. június 18-án kötötte meg munkaszerződését, így a 2013. június 8-án tartott helyszíni ellenőrzés során nem is lehetett jelen a munkahelyen. Kifogásolta, hogy a hatóság közvetett módon a Kft. telephelyén tapasztaltak, a telephely jellemzői alapján vont le rá nézve hátrányos következtetéseket, megsértve ezzel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1) bekezdését és 6.§ (2) bekezdését.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a felperes téved, a hatóság ugyanis jövedelmét jogszerű jövedelemnek fogadta el, mindössze annak mértékét találta kevésnek a megélhetéshez. Így az alperes hatósági jogkörében eljárva mérlegelést követően a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A.§-ában foglaltak szerint is jogszerűnek minősíthető döntést hozott.

A hamis adatközlés vonatkozásában előadta, hogy a felperes a 2013. június 18-án kelt munkaszerződés csatolásával akkor is megvalósította a hamis adatközlést, ha a helyszíni ellenőrzés időpontjában (2013. június 8-án) papírforma szerint még nem állt munkában, hiszen maga a foglalkoztatás helye alkalmatlan volt a munkavégzésre. Az alperes kifejtette, hogy a Harmtv. 20.§ (1) bekezdés a) pontjában foglaltak a tényleges munkavégzést kívánják meg, annak teljesülését az idegenrendészeti hatóság vizsgálni jogosult és egyben köteles.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a megtakarítások tekintetében az alperes megkísérelte kellő alapossággal tisztázni a tényállást, de a felperes a

kérelemre indult eljárásban nem tett eleget a hiánypótlási felhívásnak, valójában nem működött együtt a hatósággal. A megtakarítás vonatkozásában a bizonyítási teher a felperesen volt, a bizonyítás elmaradásának következményeit így a felperesnek kell viselni. Ugyanakkor az alperes a másodfokú eljárás során vizsgálta a felperes megélhetését, mérlegelte, hogy a létminimum szintet alig meghaladó nettó jövedelme nem nyújt számára biztos fedezetet. A felperes tehát tévesen állította, hogy az alperes formai okok miatt nem fogadta el a jövedelmét, ezzel szemben csak annak összegét találta kevésnek a hatóság, mivel a csatolt kereseti igazolások nem elégítették ki a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés f) pontjában foglaltakat. A fentiekre tekintettel a hatóság döntése megfelelt a Pp. 339/B.§-ában foglalt követelményeknek.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg - egyetértve az alperessel -, hogy a felperes valamennyi iratot a tartózkodási engedélye meghosszabbítása érdekében nyújtotta be, azok tartalmától a hatóságnak nem volt módja eltekinteni, ezért a hamis adatközlés ténye nem vált érdektelenné attól, hogy idő közben a felperes munkahelye megváltozott és arra vonatkozóan nyújtott be újabb iratokat. A Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja alapján tartózkodási engedély nem adható annak, aki a hatósággal hamis adatot közöl. A felperes a tartózkodási engedély meghosszabbításának kezdeményezésekor egy olyan munkahelyet jelölt meg a munkavégzés helyéül, amelyről a helyszíni ellenőrzés során bebizonyosodott, hogy - a bejelentett foglalkoztatottak létszámát tekintve - munkavégzésre alkalmatlan. E tény a felperes akár a közigazgatási, akár a bírósági eljárásban cáfolhatta volna, erre azonban nem került sor, sőt a munkahely-változtatás ténye közvetve alátámasztja a hatóság értékelésének valóság tartalmát. Az a körülmény pedig, hogy az ellenőrzés időpontjában a felperesnek még nem kellett munkába állnia, a fentiek tükrében azért nem releváns, mert a hamis adatközlés a munkahely alkalmatlanságára tekintettel megvalósult és igazolódott, melyért a felelősség a felperest terheli.

Összegezve az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az alperesi határozat nem jogsértő, ítéletét a Kúria jogszerűnek értékelte.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részére - pernyertessége ellenére - a Pp. 75.§ (1) és (3) bekezdései alapján perköltség nem állapítható meg, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem

*előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.*

*Budapest, 2015. április 15.*

***Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó  
bíró, Krajcsovics Józsefné Dr. Illés Ibolya s.k. bíró***